

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

НЕДЈЕЉНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

БРОЈ 6.

НА ПЕТИЊУ, У СУБОТУ 16. ФЕБРУАРА (28. ФЕБРАЧЕ) 1874.

ГОДИНА II. (IV.)

„ГЛАС ЦРНОГОРЦА“ излази једном пут недељно. Стоје за ЦРНУ ГОРУ и АУСТРО-УГАРСКУ год. н. 8; за год. 3; четврт год. н. 1, 20, н. 3а (СТЕЈУ) год. н. 7; не н. 3, 30; четврт н. 1, 25, н. 3а. За сва друго издање год. н. 7, по год. н. 4; четврт год. н. 2. За остале издања се на ред б. поштом. Подносилац и сав издржавац и одговорни уредник су на Петини.

ПРИЈАТЕЉИ ТУРСКЕ.

Опет се пројавио велики немир у Ставболу. На престо Мехмед Рухада шахе изаскору је Исмаил Хусеин паша. Но то је са свијем обична ствар у Турској као пошра у држави. Ње се мудријем и вјештијем државницима на броја не зна, а не као Русија и Пруска, што имају само једнога Горчакова и једнога Бисмарка.

За то се неби ми та ову пројаву ни о-свртали. Значаја нека никаквога. Зин се, да у Турској неспорозумљива пројаву владе интерес државни, правци политике, него да велике немир обара и подже свакога султана, емшеке удворица, или у најбољем случају, ишлење, да не се тијем Јевропи замалати очи, према се у самој ствари са свијем протавно поставља, није, отварају се очи образованог свијету, то снак у-виња, да је Турска у самртној борби. Јер овако често пројеме владе, без икаквог смисла, обору-гле би брзо и нијадравају државу.

Него има једна друга појава, која нам доле повола, да се сјотило ове пројеме, а то је, што је она више него икоја досадања поравна пријатеље Турске. Кад је Мехмед паша дошао на чело владе, јаво су се радонали пријатељи турски, да ће он турску државу подићи, неважита и правикем бутот уздигати. Ту су се предсканале велике реторике, нарочито епанејевске, које би Турску изнутра утврдило, а с воља колика толика углед прибавило. Но од свега тога неби ништа. Паша и Мехмед паша, о коме се говоравио, да је један он, који ће Турску одржати од пропаста. И сада пријатељи невини клонути с свијем, и губе над на спасење невини. Најре-воснији бранци невини, као што је бечка „И. с. Преса“, ево шта исповедају: Пријатељи Турске не могу више бранити ту државу. Ње се први достојанственици несправно мјевају као стража и ње је основица иривизи најрубли свомола владаочева. Опасност, која грози Турској, клада пропаст невини, не стоји у хришћанск-јех народа на балканском полуоколу. Не, неће Хришћани ни упропастити, него она сама јури невадржано својој пропаста, јер нева начина, да се спасе.

Невако узрора тајити, да нам је вишо, што чујемо овако суђење и од оне стране, од куда смо до сад морали једнако саузати хлине цар-ству турском. О нужности оставки Турске и о сигурној препоруци невини, вада је до сад говорно поменути ист. Сада је вухно други вје-стар, ње само код познатијех бечкијех, него и код другијех знаватијех истова, за које се сувише држи да су органи својих влада. Је ли то чисто увјерене илхоов, или их је склоно на то садави царста встанак у Петрограду, све је једно. Доста је кад се може од вах чути, да је трајке ври-јеме, да се невок преда јевропској образовано-сти, т. ј. невоини хришћански народима.

То показује обрт у новинарству, које је до сад било пријатељско Турској, и та којала за-саукује да се забавља.

ЊЕМАЧКА И РУСИЈА ПРЕМА АУСТРИЈИ У ИСТОЧНОМ ПИТАЊУ.

„Аугсб. Аугв. Цит.“ доноси под овиме из-словом један чланак, у коме се говори о Аустрији, како се обично не говори о савезнику Бјуга се

пријатељство важни сматра. Чланак тај тврди, да је садашњи полит. положај, да једино Ње-мачка и Русија имаду моћ и снагу одлучно де-терминирати, да је у вољи Њемачке и Русије цијелу карту Јевропе преројати, ипак је иза сваке двојбе, да споразумно поставља Њемачке и Ру-сије може барем преројати карту источне Јевро-пе, и да по садашњој компетацији Њемачка и Русија могу ријешити великог источног питање, коју путавице цара Фредриха Јосифа у Петроград још повећава.

Њемачка и Русија у вољуности своје моћи, која их чини господарима цијелога полукопа, не могу бити сретане од Аустрије у својим циље-ницима. Аустрија може се по околностима прикљу-чити оној основи, која је означена у Петрограду и Берлину; и обрвати ју једна да би била у ста-њу. У том баш лежи сви знаменитост положаја, да Њемачка и Русија сложне могу све, а разду-ржене не могу у никавој савезу ваћи никаде. Формација савеза с Аустријом биди Њемачке проти Русији, или Русије проти Њемачкој бави би шкод-ана по обе државе. И савез Русије с Францус-ком, коју би се придружила Аустрија, неби био — барја за сада — ни сархе, ни сансало.

Сва важност ових питања мора бити јасна, кад се прокотри одношај Њемачке и Русије пра-ва источног питања, и околностима. Аустрија прима обема држава баш у оном питању. Прима она ипак циљевима за којима тежи Њемачка и Русија, стоји Аустрија, као овакав предмет за-пријек, који обе државе, ако га и неће са сами одстранити, морају учинити себи подложним. Није никакво питање, да се интерес Њемачке на горњем Дунају, показује идентичним са интере-сом Русије на доњем Дунају. Ниједино се ка-вако високо пријатељство Њемачке и Аустрије, иривнига разврата ствари и започета једног ве-ликога јединства неваквога народа не може запустити никаквим снага на свијету, а највише Ау-стрија, која рек би да је саршила свој повјестни процес, те адо у сусрет претворби, преноси-свога тежита у Будин. Али баш у тој претворби поставили се као запријек било Њемачкој било Русији, може се лако загузити у заградњу Ње-мачке и Русије. Сукоб међу славенским и несла-венским свијетом, још је до дуне даљек, и може на-ступити тек после, али не прво ријешена ис-точнога питања. А долге могла би и моћ цивили-зације учинити непотребним тако велике суко-бе. Предбожно жељута икаду Русија и Њемачка заједнички интерес, да се споразумно дате пре-обраба јевропскога истока: Њемачка на горњем, Русија на доњем Дунају.

Мислију Њемачке и Русије народи јевропскога истока преслушали су велики нагон, јер су то ин у рату год 1866, који у последњем невакв-Француском радонали се побједом прускога оружја. Од Дунава до Јадранског и егејскога мора, сви народи истока, који се неважну Риму, вилили су у побједима протестантске Пруске зору даше будућности. У овом преобрабај ствари, видила су сложну моћ римске цркве, па их обузда нади, да ће се сада скривити и господство пољујевца! ослобођу Рима да ће сарједити ослобођене Цариграда. Није даше чудо, да су се народи јевропскога истока радонали побједом пруским, и у доћи, коју си стече сложна Њемачка у сла-вној борби проти Француској угледан бранак сво-је будућности.

У том погледу икада би Њемачка у савезу с Русијом испуњити цивилизаторну задњу. Ради се о том, да се народи јевропскога истока по-зраде јевропском животу, па управо Њемачка могла би Јевропи дати живот, да Русија у том крају неће моћи вазети материјалних освајања. Русија пак развољала би кордоној политички

свога народа тим, да се ослободе невини сула-венци и једвојерни у Турској. Констанција у јевропском савезу држава које била икада такв-новомна, да Њемачка и Русија изврше ту ци-визаторну циљу с живама завријекана. Кад би се даше Њемачка и Русија подузале да ријеше то источно питање, неби икаде викавое запријек. Оне би коде икаду карту источне Јевропе преројати, и то не само у овим дјеловима која строго свадају у подручје источнога питања, него и у овим земљама горњег Дунаја, које су даше проблема понавља ријешена неваквога пи-тања. Па баш за то што се у Берлину и Петро-граду зна циљевити суресност источног и невак-вога питања, невакво се пожељити савез Русије с Аустријом проти Њемачкој, или Њемачке с Аустријом проти Русији. Обрвати ми смо осје-дочени, да би споразумљива међу Њемачке и Русије, ипак невољубивијем интересима, у даше случају могло довести до формалног савеза. Овај споразумљив не може смести на путавице цара Владислава у Беч, или путавице цара Фредриха Јосифа у Петроград.

Положај Аустрије одијерен је постојећим одношејем међу Њемачке и Русије. Аустрија може се тому одношају прилагодити, пројевити га не може: Аустрија може испосадиати икаду поајрбу у Петрограду, може међу Њемачком и Русијом заузети чедни положај ако се по-корти оноко политичке правду, коју је већ од-ијерен у Берлину и Петрограду али преко те крте не смје кожанути. Добар знак томе по-миргену с Русијом има у том, што цара проти гроф Андриши. Веде да ће се гроф Андриши у Петрограду представити цару у дошедској уни-форми. Свакако најбоља освета једнога хонде-скага Бемерала за Владигот. На походни из Ан-драши и Москву, наби ће тежо у музејуму не-бројне хондејске заставе из мађ, које, које ће га моћи сјетити, да Угарска икако познана није, да Јера владелишту политичку, а још ваје да удана на правни политике двју великим држав-ма као што су Њемачка и Русија. На ако равна-војске аустријске политике, само то осведјечено понесе собом из Петрограда, бити ће већ то ве-лики добитак за Аустрију.

На говну вада се „Аугсб. Ауг. Цит.“ да је пут царс у Петроград уродити стада о битвом пројемом у источној политички Аустрије. Али као што Русија неће поглатити Аустрију да освоји пријатни положај у Њемачкој, неће ни Њемачка поглатити јој, да освоја у Истоку, а још ваје уздржати под сваку циљну господство полује-сена, да држави хришћанских народа проти Аустри-ји, не пређе на Њемачку. „Али ли би се (неди се од ријечи до ријечи) за Аустрију тражила одшети на истоку, то би за комбинацију с ве-личавијем пограјинама Аустрије Русија била била савезник и награду за учињене услуге, неби требало тражити баш у истоку.“ То је језира члана, коју је јасна најјера увијести Аустри-ју и Русију од међусобнога савеза, али ако обе ове државе буду владале свој интерес у савезу, неће их за грожања понављати, икади „Обдор“, који овај чланак доноси у изводу.

ДОГАЂАНИ У СВЈЕТУ

Француске новине још се знавају Ру-ровија ниском, које ево у прошом броју саопе-вају, и у којем још бивши савезник Шандевоин министар вели, да ће се морати општин народ-них гласавих ријешити, хоћели бити република или монархија. Дашања влада кад неспробити ивиједу прилику да покаже свој одлучност пре-ма републици. Так, је заповједник парижки тра-жио сада од султанства, да заступника Меллади икада ратком суду абор тога, што је, како се с-судјеловао у парижкој колузи. Меллади сједи већ

три godine u skupštini kao član Gambetove stranke i oštrije je uvažjen. I poslije tri godine to se on sada. Očividno da vlada hoće da istisne još jednoga republikanca. U odbor skupštinski, koji ima vještati o njegovoj predaji, izabrali su svi protivnici njegovi, zbog toga je on za vremena prebjegao u Belgiju.

U sveučilišnoj državnoj saboru iznijeli su zastupnici Tajč i biskup Res predlog, da se taj narod u Elzasu i Lotrinđu, hoće li da bude priseljenen nekakvoj. Predlog glasi: „Uvažiti, da je svebavski ugovor mira od g. 1871 Elzas i Lotrinđuja priseljenenih nekakvoj naravnim bez pitanja narodnog, neka zaključiti državni sabor uoliti carskijem vladi, da ušta narod elzasko-lotrinđijski o tom priseljenenju.“ U toj sjednici bili su svi 15 zastupnika tihex provincija, među njima sedam svebavskih u svebavskom odjelju. Sabor je ovaj predlog naravno odobrio.

U austrijaskoj carskijem saboru vještati je dr. Viteziš ministar presvijete: 1. da ni misli odstupiti od one naredbe, kojom je g. 1869 otegojen Italija prela za transilvanski givnozija i cisilvanski sveučilišta. 2. Da li i šta misli učiniti, da se u Istri i karnerijskim oštrijama mogu vladati učiti na svojoj istorijskoj jeziku. 3. Da li je nakon doskrajni biseri djevojke i što prije povlačku srednjih škola u materijalnoj jeziku, te osnovati u Istriji hoga jednu gimnaziju u narodnu prepravadiju?

Bosanski bjezinci od lavskih starogradiških događaja dobili su povoljanje i to povoljanje njih 41, te ne se ovijeh dana preseljiti iz austrijske u bosansku Staru Gradisku. Od turskoga poslanstva u Beču dobili su vopratišnju, da im sve oblasti turske budu na ruku i da ih štite od onednosti, a iz Parigrada vladavane je vladati bosanskoj, da se za prvi mah povse materijalno postaradivani pruži državna pomoć. Austrija, koja je radila za ovo povoljanje, uzela je na se moralnu odgovornost za lječnu i vjovnu sigurnost bjezinciju, te ne ih od slučajno napasti turskih vlasti braniti.

Sjednica zastupničke kuće ugarskog sabora, od 5. o. m. bioje vrlo burna.

Laša Kostić sješa kuću, kako je ministar inutarnjih poslova Savari, odgovarajući na interpellaciju Husarova o pančevačkom izboru rekao, da je zabranio nositi ne samo stijebove sa srpskim grbom, već i sve druge tuđe zastave. Svoj postupak temelji ministar o zak. članku XXI. 1848. Kostić pročitav taj zakon izjavljuje, da ga on nikako ne može tumačiti onako, kako ga je tumačio g. ministar. Po smislu svojih zakona i ponapose zakona o ravnopravnosti narodnosti slobodno je svakoj jurisdikciji, svakom društvu, da ima svoju zastavu što se nosi srpskoga

starega tate, pod njih postavljali su se Srbi na poziv kraljev u toj domozilci, da ju pokazu o-sloboditi od neprizivatelja. Od toga doba jest to grb srpske patrijaršijske na su njega nosili srpski birnici kod pančevačkoga izbora a podnipošto grb srpske knezevine.

Kod pančevačkoga izbora dogodiše se stvari, koje čudno tumače naredbu ministrovu. Uinatov zabrani tekničarske general-komande nosili su birnici tako zlane i digne strane crne-žute zastave. Na srpske iako i ružičaste zastave ložno se dok. U Aradu zaplijeniše srpske i ružičaste stijebove, što ih onješnji vatrogasci prigodom društvena plesa razviše kraj stijeja mađarskoga.

Kostić izjavljuje, da se nisu kod pančevačkoga izbora pokazale nikakve težnje za vnozestvom. On s toga upravlja na ministar inutarnjih poslova savjeduju interpellaciju:

„Pošto ne mogu u zak. čl. XXI. 1848 govorećem o narodnim b-žama i o grbu zemlje našoj onaj saviso, što mu ga je prisilao ministar inutarnjih poslova, odgovarajući i interpellaciju o pančevačkom izboru; pošto sam uvjeren, da su prigodom pančevačkoga izbora istakli birnici srpske stijebove jezikno u dobroj vjeri, da tek ne rađe proti zakonu; pošto je dozvoljeno, da se kod crvenih obrada nose razne zastave; pošto stijej srpske narodnosti nije bio zabranjen u vojnoj Krajini, pošto su u posljednje vrijeme oblasti povinile čine, koji se ne mogu osnivati o ministrovu naredbi; i pošto napokon po zak. čl. XXI. 3748 valja o crno-žutoj zastavi ono isto, što vrijeđi i o svakoj inozemskoj zastavi, to štata ministar inutarnjih poslova:

1. Koji stijej razružen g. ministar pod izrazom „inozemski“ ili „tuđi“?

2. Znađe li ministar, da je novosadski gradski kaptan zaplijenio stijej sa grbom srpske patrijaršijske, što ga je čuvala novosadska čitavica?

3. Znađe li ministar, da su se u udinškoj onišnji prije izbora zaplijenili stijebovi, na kojim nije bilo nikakva grba i kojih nije niko ni nosio?

4. Znađe li ministar da su se u Aradu i drugim vjestinama zaplijenile nemađarske zastave i na vpravnom mjestu?

Je li se to sve činilo po naredbi ministrovu i ako jest, kojim pravom i na temelju kojega zakona? ako li ne, čini li ministar što učiniti u stvari?

Ministar inutarnjih poslova g. Savari neče da odgovara na opširnu motivaciju one interpellacije, već ne samo u kratko reči, da se Novom Sadu viješ zaplijenile zastave, na kojim je bio „tobož“ srpski grb, već zastave na kojim je i obilja bio. Ministar jest uvjeren, da ih je bilo i potrebno zaplijeniti. U zakonu u narodnostima nema ustanova, koja bi dopuštali i tuđe stijebove. Ja sam — veli ministar — zap-

branio one zastave, a drugim se i dužnostu ostati kod te svoje naredbe a to s toga, jer su s dosadašnjeg puštava zioraba (!) potekli krija vojnoim koji se podnipošto ne mogu trijetiti. Nije mogao, što je rekao g. zastupnik Kostić, da se namje koja zabrana tičala samo ružičastih i srpskih zastava. U svojoj naredbi zabranio sam sve stijebove osim narodnoga (t. j. mađarskoga) a među one spada i crnožuta zastava.

Svetozar Miletin (stoji kraj tribine bližejku). Dobro! Samo vi i nadalje ovako postupajte! (Vika i svi strahu).

Savari: I hoću, dopustio to meni ili ne dopustio g. zastupnik.

Svetozar Miletin. A ni heko ih opet steha: (Buca. Vihu: Na red)!

G. Savari. G. Kostić šta nadalje znađeš li ja, da je zaplijenio stijej novosadske srpske čitavice, u Udini pče i stijebovi bez ikakva grba i da se to isto dogodi i u Aradu? Na to odgovara: Za prva dva slučaja znađeš, na potova iznima, ali hu izviditi stvar. U prva dva slučaja zaplijeniše se stijebovi na narocitu koju zapovjed (Poklađuju sa svih strana).

Laša Kostić izjavljuje, da nije zadovoljen odgovorom, te veli: „Za kojim vladskom državom da teže Srbi? Dosele se uvjek govorilo o nekakvoj velikoj državi; nu da je to istina, čemu onda najviješ službeno izdane hodochišta u Moskru“? (Vika. Glasovi: „To je bezsravno“! Na red! na red!) Kiko he djelovati ti zabrana na onješnji narod (Frano Luđski: Vrlo dobro!). Uvadi in ovaj narod, da se ugarski ministar pšini vjeđa platna . . . tad he bojim se biti, ale posljedice voj naredb. — Ja molim, da se povede opširni rasprava o odgovoru g. ministar.

Kuša uv odgovor ministar do znača Kolovan Tisa. Štovana kuho! . . .

Miletin (stoji kraj tribine kod bližejnika). O interpellaciji nije slobodno govoriti . . . (Vihu: Na mjesto)!

Predsjednik. Molim g. zastupnika, neka pođe na svoje mjesto, i neka ne unđa govornikom u rijeci. G. Tisa nehe govoriti o interpellaciji.

Kol. Tisa. Kad je g. ministar govorio o nekakvoj zaplijenjenj zastava, zaplijeni vjeđi zastupnik: „A ni heko opet ota!“ Molim g. predsjednika, neka pozove onoga zastupnika, da vjisti što je razumjelo pod onijeh riječima.

Predsjednik. Ja sam g. Miletin, čai je izrekao one riječi, pozvao na red. (Sa svih strana: „Nijsko čuži“). Moje poziv nije čuo od vike. Povoljem g. zastupnika da razumjeh svoje riječi.

Svetozar Miletin. Govorit hu, ali ne s toga, jer me na to pozvao g. predsjednik . . . (Vika: Na red)!

Predsjednik. G. je zastupnik dužan odgovoriti, kad ga ja no želi kuše za što unta. To nadalje ne samo štovane pred predsjedništva, već i štovane pred zakonom.

ПОДЛИСТАК.

ПОПАНДРОВИЋ *)
НОВИ ОБИЊИ.

Pravijevjest paštrovska druge polovike osamajestoga vijeka.

I. Vrađa. *)

„Bala te sa s duševno vobate, nego da vđio ozbiljav“
Nap. poslate.

Bile se zagrlile i luto okrivile, oko jeđa i zevala, djeje srodne i susjedne onišne, ni vike paštrovska i silavanska, jedva nastajala, a druga turska; spor *) taj, što žlabioje nije ni dan dvanavni na često; to se s toga i ponavlja-ju česti i kraljvi sukobi među onješji vidorjuvni-jevi i juvčivijem Srbijom, koji su vladali xitata veselo na pogranično bojeve kao na selaju.

*) Mogače da heko dobro zadovoljete teleno vno, što lino vđio vobate, nego da vđio ozbiljav. Bole lino vđio vobate, nego da vđio ozbiljav. Bole lino vđio vobate, nego da vđio ozbiljav. Bole lino vđio vobate, nego da vđio ozbiljav.

Mletacka vlada, iznemoga i grohnuja od trudeja i zavisti, u oči svoj raspada, nije mogla pružati svojim ljudima na trojevi vladaju pomoć, no vobala da se zabave o svom čudu, kako ba joj bili od nove potege *) i glavobole.

Na protiv Malmut Bumatinja, ohoim i obijesini skadarski naša, daleko je Silavanka i svoj barsekoj državni praha, olova i krečnja, nek se Srbi bole trijebe bratskog vradždo, kako bi mu bilo lakše napovati i oslablaju raju po turski stezati.

Napokon dođijalo im vladje, pa da ga jednom prekinu i na miru ostaju, dođu na uglašveni sastanak pod Vjeterijevim guvnom, bani pri samoj meši, pop Rado Androvič paštrovič iz sela Kaldudercia i Mirčeta Niklan silavanka, seosko starješine, oba mudra, govornije i vivotpori. Posjedaju na kamjeve jedni sporod drugoga, pošto stave pada se sruže. Bio vaxat **) vrodetni vak sunce jedva pomolao vza brda. Mirčeta u- loži da govori prija:

— Dobro ti jutro brate i kranice!
— Nije ni ga Bog dlo, reče pop, od klad ni zaklavate ono dijete.
A Mirčeta skužen: — Ja ti vijesam došmo jutro na požalovanje, ni da te razlabiram i tješim, no sam došlo da vrintedim sebi i tebi ostanak, da nezaboravim šutu pri rogušni **).

Pas dva prevazismo po vijeka, dosuvali jadrjeju vječnoga doma. Kad budemo na tome svijetu gde se neuznito *) suđi, tebe he pola mšto potvne mjeriti no mene, jer sam ja slijevja božji, i ti svještenik, koji se savdi dan s Bogom razgovaram, čitajuš svete vjagbe. Neko tebi dušu dok je ranije. Miri zemlju i ostavi dobar spomen, jer je ludo vdo činiv i dobru se vdati.

— Zaludu se s vama vjirno i vuzujejo, no za vnuš srazuju i da bole točno duše — nedostavi pop jedak. — Ne znate ni, Mirčeta, što je vjera i vjir kao da ste, osim kresta Turin. Ne sjebate se da smo tobog zaludava brani, no bi ste vobeli vladti na mene, no na opu. Vi slušate nagovore poturice doji vas za perici drij i vobada da se vjinate bratskom vradu. A tako ni četvero vjavijevala, da ni vđio s toga, što smo zalud brani Srbi, i što nija se pod brdom sjižu Turin i Latini, ne bix se s vama vklad vuzirio dok ni nebi vrovikale vovke *) na vjre-kladu. Ali šta da radim? Vjrejo vladni obijevje očima da vniš provladur **) i vniš vana rađe očigledio da ni jedni drugoga iskopamo do trag, ni sav vladiti da me te vjšeni, no da vi se oni naslađuju.

Popratil Mirčeta: — Pone, pone, vnojoj tako na paju, jer se luto varam i grijšim. Ne vkladni vni vjeru, on je Srb srpski i dušok kao

1) Kruta svađa, ali i glavobolja uvara. Korijev rijeka „Vrag“.
2) Razgovor, vjir, rasprava.

1) Telo, dloak.
2) Vjir od četvori dijela godnje, sjeoski.
3) Vika šteta kak stava bez vobate, a vika vobate; vđio vobate vobate i drugu vobate i vobate.

1) Bole vika.
2) Dloak vrag.
3) Vjir vobate, vjir, rasprava, vjir, rasprava.

Свет. Милетећ. Ја хтедох још додати, да би и сви био узео рјеч. На питање г. Колонава Тесе, приједужује, да се нијесам послужио рјечу: „отети“ (visszafoglalni), већ изразом „стехи“ (visszakapcsolni). Има ли растурачати и ту рјеч, то приједужује, да бу се и у будуће служити уставним средствима. И оне заставе стехи бу се опет уставним путем, а не „отети“... На завлађенијем ствјетовима биле су боје српске патријаршије, те су они били под заштитом Њ. Величанства, — српски народ уколико ће с тога Њ. Величанства, нека узме опет под своју заштиту српски народ и његов ствјет.

Председник. Држиј, да се кућа задовољује изјавом г. Милетећа, да ће се служити само уставним средствима. (Одобравање).

А О П И С И.

У БЕЧУ, 29. Јануара. — Нијесам похитало да јавим шта ће бити с предлогом Хохенвартовим у рајхсрату не што нико имао важности већ што се могло предвидити при одавољивању одлучности, какав ће му успјех бити. Њецима у рајхсрату није било до највишег разлога грофа Хохенварта којима их је он ујервао о нужди да се Чешка пружи пријатељска рука него одбују његов предлог. Међутим су јавно центријалности били прогласили да је Моравца Белкредити отишло био Чешка да их његовора нека и они убу у рајхсрат — можда и за то да оправдају лоше дјело својих господара. Али о уласку нека говора код Чеха нити је прилика да ће они, последије онеке сјајне побједи на изборима, у рајхсрат доћи Њецима за милост. Толико нама могу се Чеси наканили на тај корак пошто ни међу осталим заступницима слајанским нека договора ни слоге. Полази гоне своју стару политику у Русији за првог уласке се влади као што су за изишје кобијих времена поглавине српске иадамале се која ће удорити се у Ствбулу. — Док њецике новине самљују о доласку Чеха долге они коре своју браћу из Моравске што су то учинили. Моравци пак прилажу се са особитим одавољивањем њихове земље јер ивику се борити се владом и са владом странком нити је код њих таке слоге да се неби могли бојати другичјег избора и најпослије кажу: ни ако смо ушли вожемо ивики и владак ће ивики бити него да у долак. — Ако је ивику погледати по државном вајењу гледају у ивики заступнике слајанске и уз то несласно, још ивикије кад се спазе само три народна заступника из Далмације — бројеја и Ђубишу. Противници њихови и на челу са Лапена ухватили се у њецико коло и ивикију се на петичјег жиа да влада и оно ивики што је попустила узме, — да распусти Далматински сабор и да пошале на мјесто Родања какавог иајесника по пут онога у Чешкој и Буковици. Да

то поштину напроуштину јивакве пригоде. У ивикије да се глацијина пожемо држили су Далматински одбор у Задру, у буџетском одбору Гисрка — ивики пријатељ — и још ивики ивики су на дванаесту владу у Далмацији говорећи да се у Боји слави моци без користи троше, с тога се и узвали у прорачуну своту за божејске нутове и од ивики дан у истој одбору Келер је говорио о нередима у средњим школама у Далмацији у погледу науковог језика и ушвало владу какав вјере она ивики предузети да се ти нереди укину. Министар наставе одговорно му је ни то али ивики непраошћају шта. Ако они и успију, што је сва прилика, сумњати је, хоће ли много изгубити народна отрана у Далмацији. С једне ће стране и добити јер ће моћи научити се слоги од својих противника и увјерити да ивики слабу корист дају и да неолучни характер не спасавају народа.

Т. — С. БЕЧ, 1. Фебруара. — (Конечнонази предлози. — „Словенски клуб“. — Цар одпутовао. — Босанци. — „Српска читавница“ у Бечу.)

Одбор, што га је заступнички доз царевинског ивикија ивикија, да испита предлоге ивикије и ствара вјерозаконског ивикија, ивикије се тиме долакомо, што је проучио речење предлоге министарствене, него је и сам израдио предлог, кога ће кући заступничкој да поднесе, и који се односи на узавања обавитог грађанског брака.

Игледат је, да ће бити борбе између владе и левачара и то баш због речењог предлога. Влада га није хтејала подијети што јој се учинило одвећ радикалним и што неби хтејала да поквари поповима. Левачари пак на терду слау хоће да узведе грађански брак ће скорпи ствјати већине у одреци према влади. Узамки случај да ће тако и бити, то онда ивики ће влади корити одступити ивики ће се пак садама рајхсрат распустиати, те нови сазвати.

На сваки начин пак, да ће скорпи окршјаји бити.

Одржије пак јаван да моравски Чеси највијерају, да осунују такозвани клуб словенских посланика. Говорио сам већ о знавику, кога би ивики тај клуб и рекао сам да Далматински заступници ову прилику не пропуште, већ да се што прије то боље придруже Моравцима. Но из тога, као да неће ништа бити. Не само да до сада тај пројект још остарев није, него шта ивики, веке новине доносе гласа, да су моравски посланици ступали већ у клуб десног центријума (Хохенвартов клуб) и да по томе и не жисле на оснотавне засебног клуба кивото. И опет дакле остају Далматинци уселјени.

Влада је ивикини подијела предлога ивикије о грађењу железничких ивикије пруга. Међу овима најважније и на Далматинску железницу. Једна

једном да је влада испунила обављање своје што је дала ивикија Далматинској господи за оно пет гласова, када се тичало да паче владина уставнојераца или да се — уселја.

Цар отпутовао је прекуће сјеверном железницом у пратњи грофа Андришије у Петроград.

Султан подписао је прије ивики дан ивикије ствјату за пребјегле босанске Хршћане. Како би ивики се обезбјеђени повратак испунао добиће сваки појединце цертфикат за — пролази.

Овдије се у српским круговима ради на оснивању „Српске читавнице“. Ова би у првој реду била средиште свих бечких Срба а бавила би се идрживањем читавнице, склапањем ивикијеке задруге а дјелом и књижевношћу. Да је ова идеја на јавност ишла, и да се већ о тој ствари расправљати може, или се благодрити јединицу Срба трговца и бечке српске омладине. Као што чујем већ је именован одбор састојећи се из 5 трговачких и 4 омадинских чланова, који ће да изради оснотаве за читавницу, да скупи чланове и да сазове послије његог времена главну скупштину, која коначно ће рјешена доијети.

Дво Бог, да се ивики ова што скорпије оствари а не сумњамо да ће по свима крајевима Српства повољна одија бити.

ПЕТРОГРАД, 26. Јануара. — (Страна гости у Петрограду. — О доласку аустријског цара. — Разнојарско.)

Бивало је досад доста женитба и удаја на руског владајућег дома, али доста не само у Русији, већ може бити у свој Јевропи, није још тако светковине било као што је ова, пригодно удаје царске ћерке велике кнегиње Марије, као и што се досад ни једној такој женитби политички знају највишемо ивикије, као што се ово највишемо; и тврдо се вјерује, како то ивикије и руско новинарство највишемо, да ће оно средство ивикије и руског владајућег дома, једну и другу државу обилити, и постојеће разлике у политичким ивикијама размрсити, а особито источно у други, по хршћанске народе повољније положај довести, јер Игледат за одржање труде турске царевине тиме ни пребјегле наро — као ни једног војника — жртвовати неће, а руски и ивикије интереси досад су се поглавито на Босору сусретали, који су с овом женитбом поравнани, а може бити пловом завојевања Киве, — на граници Индије свечени. Четрнаест дана ивикије се, како је тај свечени акт те срећне женитбе — свршен, али свечени још једнако траје и сви страли гости овје бораве, а јуче су с царским породицом у Москву отпутовали, да и „иштучки Москва“ огништо набрју и који дан тако пробаве, а из Москве ивикије, да се царској породици и страним гостима така дочек српски, извако у Москви већ

Ту је збоља и утврде, па се развију да се сваки од њих два дома прогласи.

Кад је било о Ивикијине летноме, окупи се криво коло у Сотонијиној у Принци. Давдесет и четри житворва, половина уколиника с једне, а половина с друге стране. Сједну сви на око под један густи и широки јаблан, а пошто се ивикије ракијом, позову даме преда се. Ивикију на ивикије пош Андришије пантровски говорица и Мирчета Никлиа сичански, гологали и прекрићенијех ружу. Почне први поп: Господо, честите вам сиједице! Избраја ме браћа да вам редом ивикијејем, ако узумијем, сва зља и све ивикије. Ух што су нас синаша од Сичанка, братскијех кривоко. Толико их је и тајке су, да сам се је забудио пред овозико образа, пак не знам с којег ћу краја почети, како да узлече, гаје да ивикије. Не бих све набрјојо за три дан, па ћу прерисати да вас не преглуми. Оно што услажем, ивикије ћу право, тако правда помога пред Богом и пред нама, јер душа нека до јединијех прата, а о трелану све ивикије. Ако што ивикијама, затојим пак прескочим, ако ме кривки слуша, па ће он испривити и доијети.

1) Срем, сичански.

(Наставље се.)

год и ти. Није Махмуд заборавио да је Црнојевића ивикије. Ја сам се дан с њим разговарао у Бару, кад је доходио Муштабегу у госте, па деще, душе иви, но јутрос с тобом; но не смије да каже што ивики од Демета, а да звају Турци дошљаци, како ни Елеширу под ребрија куца, не би често по године папозаво ни хлеба јео, но би га једно јутро у сред дивана јатаганика испресјецали, да му буде ухо највишијег комад тивјела. Но се ја све бојам да се иви, пошо, нежемо никад ушрити, док будете млатачки люди. Миечњ њава вали очи, а за Турчина би лако. Него да превикнео таке говоре, није ни мјеста, нити су упути, а језикују! ако неће о болесну: јувачки се убади, пак се јувачки ивикије! Ја знам давно, да све што ми два јутрос уговоримо, ивикије ће адуи сутра притврдити. Видијо се док је раније, некако је у невријеме! Сада је ивикије глава ивики у три године, од последњег ивикије. Пребијемо три за три, а о седмој ивикије криво коло! Све што не адуи за њу порежу, ово не да подијери и да куни ивикије.

А пош доства: — Није моје нево никад било од продаје, но која ме је год нас уио, сваки ме је својом давиком ивикије. А кому остави, Мирчета, раније, пленове и преузиме? зар стражику суду?

— Когу, поврие Мирчета журно. Ђе ивикије сјевера нека пође и аржало. Ја ивикије да се нас два ивикије јутрос састави у овој пустињи да

судиво без ручка, но да суд ивикије. Не би се ми двојица ивикије да годниј дана, но би се прије побиди да загладио.

— А но добро, ивикије поп, кад је тако и ја не бјежи од ивикије. Ко ће га смести, смеда му се душа кад хоћеда да се раздијој с глелом. Главико криво коло од 24 кмета, позовико даме! па пошто каже свака свој разлог, нека осуде, а ми капој у руци. Нависаће терпу! ивикијејетити губу, прекринути пару, па да живико братски, а а не кривички.

— Сад се дошао на први пут, достаи Мирчета, твоја је да свршени што си давошео.

— Хогу и право је, рече поп. Ухватио вјеру од узвара, чисту, терду, непреложу до Петровице но ивикије, који ивикије на здравље дође. У тој вјери окупио коло у Принци, на пријатељско земљу, уколиника пригорогске и пријорске свега даведесет и четри, ни по својти, ни по хатору, но ивикијејетити неумитне! који теку душу, а мека образа. Прођико ме ивикије и ивикије! да нас горе невазде. Част, ивикије и остале трошке кривцу о врату.

— Покој ивикије ко те родико, дода Мирчета ласкајући. Свака ти се у сребро ковала а ивикијејетити. Добро се рекло: Боље ти се с јувачки побити, него ли рвом целивати. Пружи руку јувачки сиве, да вјеру притврдико.

1) Срем, сичански, гласови.

2) Осула ивикије.

3) Ђе ивикије.

4) Како се ивикије а адује.

давno bilo nije. I zastupnik N. Svezlosti
komeg kneza g. Božo Petrović boravi kao gost
josh ovde, i dostava se svaki Srbini, bio on s
mora — kao Duvana — iz dubavine srca i duše
raduje, gledajući kako ne samo carski ruski
dvor, već i ruski narod u onite kneževa za-
stupnika kao nekog svojitnu priča u svaku po-
čast odele, gledajući kako g. Božo u svaku kru-
govima carske porodice, dožnja i stranih ne-
likova slobodno kreće. Čuđi ste da je car A-
leksander g. Božu s ordenom svete Ane prvog
stepena otklonio, što je novi dokaz, u koliko
ruski car odaslanika kneževa uzakala, jer niza
zastupnika i vođnih država, koji su kod ove
svečanosti svoje vladare zastupali, dok onist
tako odlikovani nijesu. G. Božo josh he koji dan
ovde probaviti, i u svojoj se zavijči tako po-
vratiti, a u drugi strani gosti skorih dana
razlika he se.

Dokazak cara austrijskog oznacit je na 2
Februaru u 2 u noću po podne, i veći mu se
veličaj dočeka sprema. Car he u zimskom dvoru
stanovati, a njegova pratnja sijestaje se u nego-
voj blizini. Upravitelstvo karinski obnarodovalo,
da svakog na volji stoja, prigodom dolaska au-
strijskog cara svoj dom s kćerka zastavama hoće
okrititi može, i buduću su mnogi domovi josh
jednako od dana vjenčanja car-ke herce s raznim
zastavama okruženi, to u prikazu upravitelstva
stoja, da koji želi da iste zastave sve do dolaska
i za vrijeme boravelja austrijskog cara na svo-
domu izložene držati može. Govori se, a josh se
pravo ne zna, da he car Aleksander do Varšave
caru austrijskom na susret ići. (Car je došao i
o tome slo veći u prošlom broju javlja. U.)
Dokazak austrijskog cara vjenčanje se velika
politička važnost, a ujedno se misli da he
prigodom njegova boravelja o važnim političkim
pitajama pretresen biti. Da li he tome bish ta-
ko oti, nekeho mi za sed ni crve ni bjela
reka.

General Ignatijev josh ovde boravi; on veći
u London kao što to „Lokalit Herald“ navo-
di, veći he se skoro na Bosaru povratiti.

Na Parigrada javljaju, da Turcka onet veći
kome misli o ekonomskim reformama pokrene iz
šta onet misli biti nehe i može se reći:
„Fantazija čok, a para josh!“ Tajni svetluc
benik!

KOTOR, 9. Februara. — Rijetko vam se
javljaju, no sada Bogu imate prijatelja koji vam
s ovih strana javljaju sreće i nesreće pojedini-
njih slučajeva, koji se među nama zbivaju, i
svijek dopisima ne kade naj savjetie i nauke
pružaju, samo budimo ljudi i iste djeloj potro-
dimo. Želimo je nam da isti dopisnici ne pro-
pustaju ni jednu koja bi naša u korist našeg
naroda, a na sravnost naših dušavina, pošto.
Bogu hvala, kod nas gataše pribježišta u vašem
vedicijenskom listu, da bi se tako s jedne strane
vami narod naučno, i videli je, kakovu nauku
iskorjenilo, s druge strane da čitalacni svijet
vami tihite napore i nade zajedie našeg dušavina,
da ta bole ocjeniti može i da mu tavnije
u javnom životu opredjela mjesta. Ovo za sad o-
stavljam vama, dok ako Bog da, ne budem ih iz-
vješio, a dolas, kao produženje tog dopisa o
vrjednij namoj givanizaciji želam koju reka, što mi
vama na srnu leži, i pravac je da jedni dvo ri-
dosti, koju ocjebah, i čitalacni svijetu povu-
dava.

Od ovih kania govorniti, koja preda u tu-
žnici i na dasko nezaboravljaju na svoj zanjčaj,
jer mu u pokoh lete, vidim da su mu potrebe
velike s srećna mala, da mu je okolina gom ži-
ven a u sredini pusto more, da kud se okrene
svud jad i nevođa. Nu kako? Zar brodovnja ži-
ta da se nahrani niti silnici novcem da se po-
kriju? Ne, jer takove pokohi trgnutne su a za
mnogo i opasne, nego takih sjemenok, koji he
obidno svoj rod uzraditi na korist svoju i za
dugotrajnu pokoh, to je sjeme nauke i prosveće.
Ti narodni ljudi, ljubitelji naroda svojeg, ti pot-
pomagatelja narodnet napreda, ustadimo da tim
ljudicim otadžbini pokohnu, uvidim da mjesta
givanizaciji pokohi takoz tevelj svakog vjetru ne-
pokošobnici, samo da takoz tevelj i gradimo
odgovori, a to je onih bish što namu nečestiti
preduždi i svaki mjesto položim da u gradimo
pravca tevelj bude i tako prosveće imie vlad-
kehe isuzbježiva a na ove koristi stavim na
našem narodu. Vrijedno je dakle da te slavni

muževie narod vami poziva i da im za gazda bla-
godaran ostane; inostrancu da vide da i mi ni-
jesmo savi no da imamo sjajnih zavjedla, koje nam
bliskaju, napokon da se drugi namu Bokesi, ko-
jima je Bog dao, u voh ugledaju da u njihovo
slavno kolod stuje; svo ih: Petar Trškovič
dvorac, for. 500; Ljubomir Žlokovih 30 šter-
dinja; Savo Lazaravič 10 napoldina; Savo Po-
povič 10 napoldina; Marko Adrih na dar po-
slavo kanihu od Avto.

Kako čuđem ovak se pozivaju nabavile mnoge
stvari na korist učehie se namu mladec, i tako
kalo no malo naša givanizacija vohi he se uspo-
rediti mi s kojom u imnoj carskoin, i to po-
moću istih Bokesa e materijalnog pogleda, s mo-
ralnog pokohu vrijednog upravitelja g. Luke Zore
i učiteljskog zbora koji ne mare trudu ni po-
žrtvovana da povjerenju nam mladec k prosveći
vođe da s vremenom sebi i svojkim od koristi
i dake bude. Živjeđe tevelj koje idu na
bolak materijalni i moralni našeg naroda!

Za dnas dostava, a vidim se da hu se vohi
i josh kojom ovako veselim glasom kama javiti.

ЦЕТИЊЕ, 16. Februara. — Svet. Sv. knez
sa Svezlosti porodicom vratilo se prošlijeh
dana na Cetinje sa svoja jednovjerskog bavlina
na Rijeci.

G. Jovini, car-ruski konso došao je
na Cetinje i baviehe se odaje duže vremen.

Dovsta zamjknjavu stvar izvalo da zabi-
ležimo dnas na ovome mjestu. Drugitvo, o kojem
svo prije govorili, da je preduzelo ejev ruva-
ke šuve, nabavilo je za svoj posao jedni imni
parabrodni, koji bi izvalno šuvelje uz rijeku
do fabrike na Prikojevima Rijeci. Visoko porta
čuhini za to, vlohio namu skadarcom, da taj
parabrodni vlohito ne propusti u naše vode
vrek skadarcoma jefera, a, naravno, drugoa u-
laska i neka. Sad kad bi vltali vmetnoga vo-
vjeke: zašto je to porta učinila? uvjereni smo,
da nebi mogao pogoditi uzrok, ali sa svjek
druga stvar, kad se o porti govori. Dublja je
vudrost u vel! Ova je istina svana, tako svana,
da he se od svake svie no svoj vlohici bzo
raspustiti, ali pri svemu tome he bi ona propu-
stila u crnogorsku vodu ovako užasnu vlotu,
parabrodni od četiri konse svane. Na je taj
parabrodni josh noseno do Skadra austrijski za-
stavu! Poinsajte! parabrod crnogorski, a zasta-
va austrijski! Tu leži vmeto. Na josh kad se
uzme, da je car austrijski u Petrogradu, a u
Rusija i Austrija u prijateljstvu su sa Priom
Gorom, i Rusija s Njemačkom, a Njemačka s Ru-
sijom, a Italija sa savja vama. Na zar josh do
se pri svemu tome vlohiti ova sranina vlotu i
rijevnice crnogorski? Ovo je stvar za Turku
mnogo opasna, nego što je vohratk Prioga mo-
rija Rusija. Međutijem josh na veći užas Turkoj,
kupi isto drugitvo jednu lađu od 250 stari.
Ovo poostiri energiju i ureka vudrost i polit-
tacku uvjerenost visoke porte, i ona, sa svoi
obznanitvu izda zabranu na oba brodniha. I v-
vadi parabrodni sevrno je vjeseć dana pod Skad-
rom, no tome, porta, dosjedla svojoj vlohitoj
visokoj politicki, rijehi se, da ne bude stalna
ovom prilikom, te objavi našem inostrada-
vjušem parabrodni, da može slobodno poiti u
Priu Goru. I on se sada veselo izvala na našoj
Rijeci. Međutijem mi znako, zašto je porta
odustala od svoje zabrane, i svjekno se nadati
da he nam bzo i drugi brod dovi.

— Istraga zbog ubistva vojvođe Iva Rad-
vika traje josh jednako. Ubica sad odvrat da ga je
on ubio. No izvješaju lekarskom on je vresnu
vamehu i nema vlagada da he se osvjestiti.

— Javljaju nam he budue za jedan vne-
čan dogadaj. Tamošnja vlast uvalita je u prošlu
srijedu četirijeh glazara za Majina, Brađina i
Bobora, okovala se no dlojnicu i pod jakim
strahom otvratila u Kotor. Pravac uzrok josh ne
znako. Kako se, da je zbog toga, što su oni
glazari sudini za vrtie glave no svoi stiroda-
vnom narodnom običaju kiko postojehega carskog
suda.

— Iz Vrahie javljaju nam, da je u Si-
vu vnapred preminuo vran rodoljub Kreso Ku-
davič u 64 godini života. Veliki gubitak o-
sjeha nam narod u Dalmaciji svrhu ovoga rijet-
kog pobornika narodnet. Srbina dušom i tjeleom.

Prije dvije godine on je bio i od V. Sv.
našega kveda odbrani kratok za nezavisnost Cr-
ne Gore. Laki mu zemlja a slavni spomen u na-
rodu do vijeka!

I iz Srbije stiko nam vjest o svrta advo-
kata Mihajila Stajkovića. Bio je vruh rodoljub i
odvakan borac za slobodu, kad je ova josh nevjera
bila u Srbiji. Žalno mu svomeg vada ješu brahno.

— Priloge za stradajuhe Bosnake, koji su
nam na naš vohit stigli, posrdim svo prije
dvadeset dana gost. Stojanu Urvinihu u Staru
Gradisku. Molimo naše prijatelje na strani,
ako su međutijem josh što skupili u to vme, da
odlax vishu nam njima nam rečesno rodoljubu u
St. Gradisku.

Н О В О С Т И.

ИНГЛЕШКА. — „Тажис“ poddravla savez među
Rusijom, Austrijom, Njemačkom i Njemačkom kao
pravni savez mira, kao što je to car ruski u
svojoj zdravici vzetako, i primiejuje, da Njema-
čka ne bi nikada dopustila, da se protiv Fran-
cuskie neprijateljski postuna.

Kraljica je prihvati ostavku ministarstva
Gledstovoga. Dvadeset, vođa konzervativna pri-
vno se da sastavi nov kabinet.

РУСИЈА. — Zdravica, koju je izgovorio
car ruski care austrijskom prigodom svečanog
objeda, glasni od riječi do riječi ovako: „Ja
nijeh za zdravlje mog prijatelja cara Frjanka
Josifa, koga imamo sreću vohiti u našoj sredi-
ni. U prijateljstvu, koje nas veke skupa sa ca-
rom Njemačkom i kraljicom Viktorijom, uvjeh
ja vohitujeriju obrnu za uzdrzajke toliko žo-
vnesog i potrebnog mira u Evropi.“

Doslavni ovuhovoheni vništar i izvanred-
ni poslanik na bečkom dvoru, g. Novikov, podi-
gnut je na čast velikog poslanika.

ГРЧКА. — Za predsjednika narodnoj skup-
štini vlabran je član opozicije Zanimak. Zbog
toga je ministarstvo Delorijevio dalo ostavku.
Kralj je povjerenio Buzarscu da sastavi novi ka-
binet, a opozicija he ga u tome podomogati.

РАЗЛИЧНОСТИ.

(Kralj i vojnici.) Svidioh kralj bavarski
u svojoj vmeti na Monakovu našu na voj-
nika vnišavla, pa he da ga zapita: „Gde si do-
vao rana?“ — Kod Sedlaja. — „Poznaješ li
me?“ — Ne poznajem! — „Ja sam kralj.“ —
Vojnik se ispravio, podravni kralja po vojnicima,
pa reče: Molim za opravitehe, svjetli gospodaru,
što nas nijesam pozvao. — „To mi je za-
čudo.“ — A kako da vas pozvao, kad mi svjetli
gospodaru, ne idete u boj, a ja ne u vohitost!

(Pošten tar.) Gospođa A. vvala je dje-
vica xpta, koji joj mnogo veći brage zadao. U dvije
godine izgubio se je šest sedam puta, no svaki
je put srećno našen. U zadie vrijeme postao je
stalan a tomu se je gospođa veći čudila, dok joj
nije slediehe pismo protuživio nevjernu hud
Xrtovu. Pismo je ovako glasilo: „Milostivna gos-
podi! Gled je vrag. Pravi put kad vami he je
izgubio xrt, obešteće 5 €, ko vam ga doveđe. Ja
ga našoh i dobih novce. Dajte je svo u ruku i
poštehu. Ja bijaх u sruđu i domislah se na
vamega xpta. Uzradio h šest puta i dobih svaki
put onet po 5 forintih. Novce uotrebih
dobro a mogah ke spasitvo od velikog zla. Sad
svak se pomogao i stoja vama svo vrahak 30 €,
što sam dobio za to, što sam vami pet puta
dalo vca ili bolje rekuh ukrao. Nijesam ga ukrao
kad vam vrahak novce, već sam svko zavino, i
vada se, da he te ih vni uzeti, da nijesam ne-
pošteno radio. Zavlažuћ nam na dobro, što
mi i nehotice iskazaste, ostajen sa dostoj-
nima vlohivie A. T.“ U pisnu bijame zavista
30 forintih.

(Oglasni slychiv bavlakia.) Njemački
trgovni razdijelili su neki dan oglasie slychiv
stotivacima i vetačak bavlak. Gradsko satnitvo
pozvalo je zbog toga trgovce na odgovornost i
odredilo, da se izini no oglasie. Prejda je sat-
nitvo od iz vlohio u trig ovim oglasom i odlax
odredilo, što je bilo vohitno, vlah sa veka-
komi duševie prevarah vlohoga sel-nina za 60 €,
davihu mu u zavjehu za dobre banke nevalio
oglasie. Na sreću vlohivni su duševie skoro odlax
posle čina, te je ubogi selavini dobio veći dio
svoih novaca.